

ДЖАК УУДХЕМС БО ФАРКСЪН СЪЖАЛЯВА

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1985

chitanka.info

Фарксън пристигна в осемнадесети век — на около седем метра във въздуха над повърхността. За да бъде предпазен от всякаква случайност, и да не се окаже полузаровен в почвата, съзнателно му бяха оставили разлика във височината от два метра. Може би бе станала грешка или ставаше въпрос за древно изместване във времето. Като се вземе предвид огромното разстояние, разликата не беше голяма, но се оказа неприятна.

Дръпнат от притеглянето, Фарксън падна лошо. Опита се да стане, в същия миг нещо сякаш избухна в главата му и той се отпусна назад, изгубил съзнание. Беше си счупил крака.

Когато Фарксън се съвзе, той установи, че го гледа някакъв мъж, когото сметна за скитник, защото беше груб и с окъсани дрехи. Мъжът го разглеждаше с любопитство, но и с известна стеснителност.

Макар кракът да го болеше много, Фарксън се опита да седне в леглото. Той изохка, задъха се и изпсува. Трябваше да се върне, и то веднага. Щеше да...

Фарксън се огледа, завъртя глава.

— Палтото ми! — викна той. — Къде ми е палтото? — Елегантното му и добре обзаведено палто бе изчезнало, той се бе лишил от предпазното си съоръжение. — Ей! — той хвана крака си и впи в него пръсти. — Ей, ти — повика Фарксън мъжа нетърпеливо. — Палтото ми. Виждал ли си го? Синьо, с... с... Видя ли кой го е взел?

Мъжът пристъпи една крачка към него. Беше разтворил широко очи, явно воланите, дантелите и джентълменският вид на Фарксън му бяха направили голямо впечатление.

— Палто ли, зър? Не, зър. Никак не съм го виждал, зър. — Той се наведе, взе една смачкана триъгълна шапка и му я подаде. — Май ша е ваша, зър?

Фарксън се отпусна назад. Взе шапката, облегна се на лакти. Удар след удар. Кракът му. Не можеше да мисли. Палтото му. Трябваше да го намери. В стилната клоширана дреха се криеше ключът за връщането му. На всяка цена трябваше да го намери, на всяка цена! Отново се огледа. Палтото го нямаше. Не беше сън. Не. Не можеше да бъде. Той трябваше да се върне. Той... Мислите му се объркаха.

Когато отново отвори очи, беше легнал по гръб, а към мъжа се бе присъединил още един човек, същият като него. Двамата стояха и го гледаха, явно не знаеха какво да направят, за да му помогнат.

Фарксън се извъртя и се сви от болка. Трябваше да предприеме нещо, не можеше да лежи така. Налагаше се да си върне палтото, да намери крадеца. Трябваше да направи нещо и за крака си...

— Ей, вие двамата. — Забърка в джобовете на жилетката, на панталоните. Джобният му часовник, кутията за емфие, портмонето, револверът — всичките бяха изчезнали. Той бързо бръкна в пазвата си и въздъхна облекчено, когато установи, че поясът с парите, основният му резерв, си беше на място. Той отвори едното отделение, измъкна една златна монета, изкуствено захабено копие на гвинея с лика на Джордж III. — Вземете, искам да съобщите на шерифа. И... И ми помогнете да се добера до лекар. Разбрахте ли?

Възнаграждението ефикасно превърна съзерцанието им в пряк интерес и двамата — под негово ръководство — му помогнаха да се изправи. Мъжете се оказаха твърде несръчни или може би прекалено ревностни. Подкрепяният от тях Фарксън направи с подскоци едва десетина крачки и отново загуби съзнание от болката.

Фарксън не разбра как въобще е успял да измине трите километра до Хемъл хемстед. И така беше по-добре за него. Съвзе се отново върху кораво легло на буци в малка стая с нисък таван. Една жена в богата широка дреха от тъмнокафяв плат се грижеше за него.

— Ето така, зър, ние изпратихме да викат свещеника. Май лошичко сте паднал, зър. Свещеникът си знае работата. — Тя изглеждаше много разтревожена.

Фарксън дръпна одеялото, което го покриваше. Огледа се наоколо. Несъмнено не бе попаднал в най-здравословния курорт. Да, жената имаше защо да се тревожи от това, че трябва да се занимава с „благородник“. Кракът го болеше много. Опипа се за колана с парите. Беше си на място.

— Къде е лекарят?

— Тук нямаме лекар, зър — отвърна тя, готова да се разтревожи още повече. — Ще видя дали иде някой. — И преди да успее да я спре, тя се обърна и излезе.

В какво затруднено положение бе попаднал. Втренчи се в стената, в пръстения под. Какво, по дяволите да предприеме? Просто трябваше на всяка цена да си възвърне палтото. Отпусна мускулите си, опита се да се успокои, да не обръща внимание на ужасната болка, да подреди мислите си. В джоба на палтото му имаше лекарство точно за

такъв нещастен случай. Колко ефикасни щяха да се окажат обикновените инжекции? И за колко време?

Засърбя го ръката към лакътя и той нави ръкава. Уф. Две дървеници!

— Трябва да получа палтото си — заяви Фарксън с цялата твърдост, на която бе способен. — В него има ценни неща, които са от много голямо значение за мен.

— Разбира се, разбира се — рече свещеникът. Той се усмихна. Изглеждаше приятен човечец, но зъбите му бяха пожълтели, а прашночерният цвят на дрехите някак подозрително се сливаше с вида на ръцете и лицето му. — Ще съобщим в Сейнт Олбънс и вероятно скоро ще заловят негодника. Синьо ли беше палтото?

— Да, синьо палто. Тъмносиньо със сребърни нашивки, широка яка, три големи сребърни копчета, подплатено с... с... — как можеше да обясни какво е дъгоцветна излъчваща материя — блестящ бронзиран плат.

— Да. Полицаят ще бъде уведомен. Негодникът няма да стигне далече. — Пожълтелите зъби отново се показаха. — Също и конят ви сигурно скоро ще бъде намерен. Ей, наистина лошо сте паднал, както разбрах. Мога ли — той посегна към одеялото — междуременно да ви помогна?

— Кон ли? Какъв...? — Фарксън навреме се усети. Обяснението не беше по-лошо от някое друго. — Да, коня. Изгубил се е. Естествено. Но всъщност палтото ми... Хей, какво правите?

— Хммм? — свещеникът огледа крака. — Охо. Много неприятно — късите му и дебели пръсти се протегнаха, за да го докоснат и опипат.

— Оооох! Не го пипайте, глупак такъв! Нали не сте лекар?

Свещеникът пусна крака и отстъпи назад.

— Извинете, сър. Искрах само да ви помогна. Тук наоколо съм известен с това, че намествам изкълчено. Аз само...

— Искам да ме види лекар, истински лекар! — изрева Фарксън. — Наоколо все трябва да има някакъв лекар.

Свещеникът кимна бързо, за да потвърди.

— В Сейнт Олбънс, сър. Искате ли да го повикаме?

— Да, настоявам. Доведете го колкото е възможно по-бързо. Кажете му за какво го викате. Искам лекар, по дяволите, лекар!

— Много добре, сър. — Като хвърли още един поглед на крака, свещеникът се усмихна отново и чинно се оттегли.

— И не забравяйте синьото ми палто! Погрижете се веднага да се заемат с издирването му!

— Да, сър, веднага, ще доведем лекаря преди да се стъмни.

Свещеникът си отиде.

Преди да се стъмни? Фарксън прецени каква е светлината. За бога, колко време трябваше, за да се доведе лекаря от няколко километра?

Жената му донесе купа с чорба. Фарксън с неудоволствие огледа и самата чорба, и почернялата дървена лъжица, с която трябваше да я яде. Апетитът му не бе подразнен. Отказа храната, колкото успя по-любезно. Усещаше, че гори и мислите му бяха объркани. Започна да мисли нереално. Всичко това не беше действително. Нямахше кой да му даде първа помощ, нямаше линейки, нямаше телефон. Той потръпна. Все още не се бе съвзел напълно. Тези хора нищо не разбираха, нямаха никаква организираност. Някакъв си мърляв свещеник, готов да му намества ей така костите. Като си припомни това, Фарксън се потърси. Обзеха го лоши предчувствия за бъдещето. Колко необходими му бяха точно сега неговите устройства за спешни случаи...

Дамата наведе глава, за да влезе в малката стая, а жената, която живееше в къщата, прърхаше угоднически пред нея.

— Докторът ще дойде, повикан е, мистрес Шарлот. Той си го поиска.

Дамата не й обърна внимание, за да може да разгледа необезпокоявана Фарксън.

— Явно сте благородник — реши тя и видимо се отпусна. — Казаха ни, че жестоко са ви ограбили. Тези глупаци не са могли да съобразят и веднага да ви докарат в имението, където има по-подходящи за положението ви удобства.

— Предполагам, че са направили, каквото са могли — вдигна рамене Фарксън. Въпреки очевидната й изтънченост и специалната прическа тя не му направи по-добро впечатление, отколкото свещеника. Трябваше да признае, че нейният парфюм подобряваше атмосферата, но пудрата и другите средства за гримиране бяха доста напластени, а личеше също, че не разполагат с химическо чистене. Според неговата преценка тя едва ли беше надхвърлила тридесетте. —

В тежкото ми положение не можех да изисквам от тях или да протестирам.

— Разбира се. — Тя сведе глава. — А вие пътувахте за...? — попита го учтиво.

Беше нелепо — празни приказки със съпругата на някакъв дребен местен благородник. Фарксън насила се представи.

— Извинете ме, мадам, за лошите ми обноски. Аз съм капитан Фарксън, Роджър Фарксън от „Раджпалмур“, търговски кораб на Източноиндийската компания.

— Виж ти? — думите му накараха очите ѝ да заблестят и явно повишиха интереса ѝ към него. — Моят съпруг, сквайер Пентфорстън ще се зарадва на вашето посещение, сигурна съм. — И тя веднага започна да се разпорежда. — Не бива човек с вашето положение да бъде така пренебрегнат. Тези глупаци тук нищо не разбират. Не можем да допуснем раната ви да се усложни в този бордей. Веднага ще се заема с това, капитане. Трябва незабавно да ви преместим в по-приятна обстановка.

— Не, слушайте. Чакам да дойде лекарят... — Фарксън премига.

— Ще му бъде съобщено къде се намирате, капитане, не се безпокойте. А сега, моля да ме извините, аз ще отида да подготвя всичко необходимо.

И преди Фарксън да успее да възрази нещо, тя наведе глава, за да го поздрави любезно и излезе.

Това беше лудост, дяволска история. Двама слуги дойдоха да вземат Фарксън и той сам не разбра защо или как им позволи въобще да го вдигнат от леглото. Въпреки усилията им да го носят внимателно кракът му предизвикваше ужасни мъчения на всяка крачка. Той стисна зъби, за да не закрепчи. Това беше същинска лудост, в него нямаше здрав смисъл, нима нямаха никакви чувства?

Каретата, несъмнено чудесно превозно средство за времето си, представляваше същинско чистилище за ранения човек. Легнал по гръб върху тясната и с тънка тапицерна задна седалка, Фарксън гледаше нагоре и безпомощно се молеше мъчението му да свърши.

Каретата подскачаше, люлееше се, плъзгаше се и късото пътешествие му се стори безкрайно. Едва осъзна, че стигнаха; докато го внасяха в голямата къща само стенеше и плачеше, защото не можеше да се съвземе напълно.

Леглото имаше чаршафи, не много чисти, но все пак чаршафи. А може би така му се струваше от светлината на газената лампа. Дюшекът беше дебел и мек. Стените на стаята бяха облепени с тапети, поставени не много опитно и преди доста време. Помещението изглеждаше претъпкано с мебели, беше доста чисто и все пак... Явно не разполагаха с прахосмукачки, почистващи препарати, пластмасови покрития. Фарксън беше сигурен, че е хванал бълхи. Или въшки. А нямаше инсектициди.

— Не сте ли гладен, капитане? — попита го сквайерът. Беше едър груб мъж, сякаш вечно намръщен.

Фарксън облиза устните си с пресъхналия си език.

— Не, благодаря ви. — Стори му се, че плава. Странно чувство за капитан? Какво можеше да направи? Чу звън на стъкло.

Сквайерът се приближи и му протегна стъклена чаша.

— Имате нужда да налеете малко от това в себе си, капитане.

Фарксън взе чашата. Да. Да. Разбира се. Бренди. Добра идея. Много добра идея. Фарксън го опита, преглътна и едва не се задави. Закашля се, пръсна слюнки, а домакинът напълни отново чашата.

— Доста далеч сте от морето, капитане.

— Да — Фарксън затаи дъх, после отпи голяма глътка от отново напълнената чаша. — В Лондон ремонтират кила на кораба ми и аз се възползвах от това, за да посетя един стар приятел в Нортамптън.

— Аха. А не видяхте ли разбойника, който ви е нападнал?

Фарксън се разкъсваше между желанието да се напие до смърт и необходимостта да остане трезвен заради собствената си сигурност.

— Не, не го видях. Само преди миг бях добре, а след това изпаднах в безсъзнание.

— По дяволите! Такова нещо да се случи в моята община. — Сквайерът поклати глава. — Сигурен съм, че скоро ще хванат негодника.

— Искрено се надявам — отвърна Фарксън.

Явно с голям опит в народната медицина, домакинът каза:

— Хайде, капитане, пийнете още малко бренди. Най-добро контрабандно качество...

Доктор Джудвик не беше в най-доброто възможно настроение. Фарксън не бе достатъчно пиан, за да преодолее надигацията се у него ужас. Нима това беше лекар?

Така нареченият медик дръпна завивките и се наведе, за да прегледа изметнатия крак. От напудрената му перука се ръсеше брашно, неизмитите му пръсти заопипваха крака. Беше същински кошмар. Фарксън стискаше с ръце дъските на леглото, повдигаше му се. Никаква надежда. Присъстваха свещеникът, селският ковач, сякаш дошъл направо от ковачницата, и самият домакин.

Към повърхността на съзнанието му изплуваше все по-ясно една мисъл и той я повтаряше все по-високо, докато закрепця.

— Хигиена! Господи, нима нищо не разбирате? Антисептика, използвайте бренди! Не познавате ли упойките? Върнете ми палтото, моето палто, синьото ми палто! Не, не? НЕ!...

Фарксън се събуди. Веднага се зачуди откъде бе взел достатъчно сили, за да вдигне клепачите си. Чувстваше се като изстискан, сякаш целият се бе превърнал в жива болка. Това не беше възможно. Как можеше да съществува такава грубост. Той много дълго се взира безсмислено в празното пространство.

Донасяха му храна и макар да се съмняваше в качествата ѝ, силният глад го принуди да я яде. Пилето, ако беше пиле, имаше вкус, какъвто не бе усещал преди. Местните ястия бяха с много подправки, но доста нескопосано стотвени, а веднъж му поднесоха риба с много треволяци. Беше лято и нетрайните продукти не се запазваха добре. Фарксън беше сигурен, че се трови с всяка поета хапка.

Три дни по-късно той все още носеше дантелената риза, с която го бяха намерили. Все още беше обут в същите чорапи и панталони, чийто крачол беше разкъсан и заменен с платнена превръзка и груба шина от дъска.

Състоянието му не се беше подобрило значително. Един слуга се грижеше за него и се изненада много от настояването му да го измие целия и да му даде ново бельо. Фарксън също така му наложи да издири гадовете в леглото и да ги унищожи. Кракът непрекъснато го болеше. Понякога му се виеше свят от слабост, но той някак си извличаше резерви от организма си и се държеше. И знаеше, че само това успява да направи — да се държи.

Фарксън пазеше колана с парите си, колкото е възможно по-грижливо. Той предложи на своя домакин десет гвинеи и те бяха приети благосклонно. Поне златото му, изглежда, не беше в опасност.

Кракът на Фарксън пулсираше. Той си даваше храбър вид, доколкото успяваше, и дори понякога разправяше епизоди от морската си кариера, приключения, заимствани изцяло от капитан Блъд. Купуваше бренди, черпеше сквайера и тайно изливаше от него върху крака си. Започна много да се страхува.

Влиянието на цивилизацията — чакай лекаря. Трябваше сам да си превърже раната, строго да ръководи наместването на крака. Докато викаше от болка? Сътресението, проклетото сътресение. Трябваше да прояви повече разум. Сега? Сега беше твърде късно. В устата му загорча и той разбра, че наистина е твърде късно — освен ако се намереше палтото му.

Лекарят, както му бяха казали, и за да прибере хонорара си от петнадесет и половина гвинеи, дойде да види пациента отново след една седмица. Свали превръзката. Гледката потвърди предположението на Фарксън, страхът го скова и едва не стопи мозъка му. Миришеше не само на бренди. Имаше гангрена.

Започна силно да го тресе на периоди, но беше със странно ясни мисли, често дори се чувстваше като страничен зрител на собствената си драма. В мислите му като триъгълник се вплетоха три точки. Синьото му палто, трябваше да си върне синьото палто. Парите, на всяка цена трябваше да си запази парите. Това беше сън, кошмар, много тежък кошмар.

Преходът до болницата в Сейнт Олбънс продължи цяла невероятна вечност. След безкрайно търпеливо влачене, люлеене и подскачане каретата спря. Фарксън едва успя да се приповдигне. Бяха стигнали пред някакъв хан. Виждаха се няколко малки къщи. Каза си, че едва ли това е Сейнт Олбънс.

Не беше Сейнт Олбънс. Бяха спрели на половината път в Ливърсток грийн. До болницата имаше още седем километра.

Фарксън едва не припадна. На половината път! Беше невероятно.

След като отпи една глътка, той отказа чашата топла бира, която му предложиха. Беше обречен. Знаеше, че е обречен. Никой не даваше пукната пара за него. Мистрес Шарлот бе изразила съчувствие, но се разочарова от неговата физическа неиздръжливост и от непрекъснатите му оплаквания.

Кочияшът с удоволствие изпи бирата на Фарксън и след краткия престой отново потеглиха към Сейнт Олбънс.

Ако Фарксън разполагаше с необходимите средства, той несъмнено щеше да се замисли за самоубийство. Не можеше дори да си представи как издържа на всички подскоци и разтърсвания, които бележеха всеки метър от пътя. Изглеждаше невероятно, че жива плът може да изтърпи такова мъчение. Не губеше съзнание и когато най-после влязоха в града, те се задрусаха по калдъръма, а обонянието му бе нападнато от неописуеми миризми.

Седеше облегат в единия ъгъл на каретата, изпаднал в ужас от гледката. Там цареше мръсотия, улицата се бе превърнала в канал за нечистотии, навсякъде се виеха рояци мухи, а хлебарите, месарите и сладкарите разнасяха своите стоки, явно без да обръщат внимание на мръсотията, която ги обкръжаваше.

Това беше сън, тежък, много тежък кошмар. Колелата тракаха през нечистотиите и отнасяха Фарксън към необходимата му медицинска помощ.

— Хайде, хайде, вие сте моряк, а не лекар. Нима твърдите, че знаете по-добре от мен как се лекува подобно нещо? — гласът на хирурга звучеше снизходително.

— Доктор Уенстид е един от най-добрите и най-бързите хирурзи в околията, човек с голяма практика — увери доктор Джудвик своя ексцентричен, но пълен със злато пациент. — Той беше с нашата армия пет години на континента и в страната ни има малко лекари, които могат да се сравняват с неговата сръчност и компетентност.

— Етер — повтори Фарксън. — Етер върху тампон. И алкохол за дезинфекция на инструментите и ръцете. Сапун, измийте се... не може ли да се намери малко карболова киселина? Трябва да разберете! Това е особено важно за всички. Платнена маска на лицето... ако предпочитате, изварете инструментите си и всички превръзки, които ще използвате. — Фарксън го замоли с поглед. — От изключително значение е, трябва да ми повярвате!

— Да изваря инструментите си? — Доктор Уенстид отначало, изглежда, го досмеша, но после се раздразни. — Като зеленчуци ли, сър? Никога не съм чувал подобни глупости — подхвърли той презрително. — Наистина, капитане, имате развито въображение. Предполагам, че това са някакви суеверни глупости, с които сте се надъхали при различните си пътешествия.

— Вярно е — рече отчаяно Фарксън. — В медицината хигиената е от основно значение. Изключително важна е чистотата и дезинфекцията. Трябва винаги...

— Хайде — прекъсна го нетърпеливо лекарят, — не ме учете на моя занаят, капитане. Няма ли да се засегнете, ако аз, човек, който не разбира нищо от плаване, ви уча как да управлявате кораба си? Сър, за мен е ясно, че изпадате в делириум. Симптомите са ми добре познати. Обзема ви ту меланхолия, ту гняв. — Очите му го изгледаха настойчиво. — Трябва да бъдете храбър, сър, и да се опитате да се държите, както подобава на човек с вашето положение.

След това двамата лекари се оттеглиха, като вече преднамерено не обръщаха никакво внимание на отчаяните молби на своя силно изнервен пациент. Оплаквания, измислени предлози, развинтена фантазия, налудничавост — всички тези неща не бяха необичайни, а по-скоро нещо нормално. Фарксън едва се сдържаше да не се разплаче.

Фарксън все пак заплака. Неговото синьо палто. Наистина беше синьото му палто. Ръцете му трепереха, когато го взе.

— Негодят го продал в Лутън, капитане — обясни му полицаят, — но хора като него и такава прекрасна дреха не си допадат, така че не беше отишъл много надалеч, когато го заловихме.

— Добре. Много добре. — Облекчението на Фарксън беше толкова голямо, че му пречеше да прегледа палтото. Не изглеждаше повредено. Ръкавите, маншетите, яката, подплатата си бяха на мястото, не бяха пострадали. А това означаваше, че интегралните схеми вътре в него са в пълна изправност. Но джобовете бяха празни. Фарксън измърмори: „Захранващия блок“. После каза високо:

— Захранващия блок, захранващия блок! Къде е захранващият блок!

— Извинете, сър? — осведоми се полицаят. Той извади джобния часовник. — Намерихме вашия...

— Не, не, захранващия блок, разединили са го от схемата. — Фарксън се отпусна върху възглавниците и не можеше да си намери място. Беше толкова близо! Как да им обясни? — Имаше една плоска кутия. Беше толкова голяма — той показа с ръце, — тънка, подобна на малка кожена чанта. Много е важно да си я получа... В нея има един документ, договор... който трябва да отнесе в Индия. Мирен договор между един махараджа и самия Пит.

— Охо — това направи силно впечатление на полицая. — Не се бойте, капитане, ще научим къде са я дянали. Също като кожена чантичка ли?

— Да. — Фарксън премисли набързо. — А ето, това е наградата за палтото. — Той извади двадесет гвинеи от запасите си. — Същата сума ще бъде заплатена за намирането на кутията непокътната, в добро състояние. — Да върви по дяволите психологическото неблагоприятие да предлага несъразмерни награди. — Задръжте часовника. — Сети се за още нещо и вдигна ръка. — Ще дам допълнително пет гвинеи, ако кутията ми бъде върната утре до полунощ, и десет, ако я получа днес преди полунощ.

Очите на полицая светнаха. Той прибра часовника в джоба си.

— Капитане, ще бъде в ръцете ви по-скоро, отколкото си мислите.

— Надявам се — отвърна Фарксън с упование. — Надявам се.

Три часа следобед. Фарксън бе изтощен. Той бе спорил, молил и отказвал. Нямаше никакъв ефект. Неговите приказки бяха приети като нещо напълно естествено. В това място непрекъснато се разнасяха най-различни оплаквания. Фарксън изпитваше смъртен ужас и поради това започна да бълнува. Също често явление и напълно разбираемо. Трябваше да се очаква по-стоическо поведение от такъв човек, но при подобни обстоятелства се разкриваше истинската същност на хората.

Фарксън отказа да пие, но нямаше сили да се противопоставя, когато му наляха течността между зъбите. Чу надалеч да се разнася настойчив звън и дойдоха да го вземат.

Носиха го, носиха го, а той беше като парализиран от страх, отнесоха го в някаква стая и го сложиха да легне върху обикновена тъмна маса. Огледа се, сърцето му сякаш щеше да се пръсне в гърдите и видя хирурга Уенстид, навлякъл престилка, цялата зацапана със съсирена кръв, и с намръщено лице; Фарксън с изхвъркнали очи се опита да стане, а дробовете му сякаш експлодираха в страшен вик. Нямаше нужда от друг сигнал. Ръцете, призовани от звънеца, хванаха Фарксън, за да го обездвижат и здраво да го държат безсилен.

На светлината на лампата Фарксън беше посивял като смъртник. Полицаят беше на тръни. След няколко минути щеше да стане дванадесет часа през нощта, а от това зависеха пет гвинеи. Само колко беше препускал през този ден!

Той разтърси рамото на Фарксън. До утре човекът можеше да умре и тогава какво щеше да стане с наградата?

— Капитане, донесох ви кутията.

Фарксън отвори очи. Те не различаваха нищо.

— Донесох ви кутията, капитане, виждате ли я? Нали това искахте? Капитане? Намерих я още същия ден. Капитане?

Макар сякаш да нямаше никаква надежда за съживяване, в очите проблясна някаква искрица и се разнесе шепот на надежда: „Аха?“

Полицаят поднесе кутията пред очите му.

— Нали е това? Не само за нея, принудихме крадеца да си каже и за... кутията ви за емфие.

Видът на предметите разбуди Фарксън, доколкото това беше възможно. Истина ли беше? Изтощен, треперещ, той посегна към тях, взе източника на хранване и го повъртя в ръцете си. По пластмасовата обвивка личаха следи от насилие, но кутията не бе повредена. Твърде вероятно все още работеше.

След това Фарксън грабна кутията с лекарства. Пръстите му не можеха да я отворят. Полицаят чакаше търпеливо и го наблюдаваше. Не видя нищо неестествено в хапчетата, малките дървени тубички с мазила. Разликата с обичайните лекарства беше скрита в съдържанието им.

Кутията бе отворена, някои неща липсваха, но беше останало онова, от което Фарксън се нуждаеше. С трепереца ръка той подбра две таблетки, после още една. До леглото му имаше шише с разрежено с вода бренди; бутна го; полицаят му помогна да пийне; гълтна хапчетата.

Цяла минута, две, изчака да се прояви ефектът на лекарствата. Двамата чуваха стоновете и виковете, които бяха неотменима част от нощта. Жълтеникава светлина. Полицаят смърдеше.

Фарксън започна да се чувства по-добре, мислите му се изясниха, смъртното изтощение го напусна. Гласът му се засили.

— Добре. Благодаря на бога. — Сега трябваше да се възползва от представилата се възможност, да се възползва или ще свърши. Или сега, или ще умре, беше сигурен в това. — Много ви благодаря. — Усмивката му беше изкривена. — Можете да задържите кутийката за емфие.

Полицаят остана много доволен. Зачака какво ще стане по-нататък.

Фарксън помисли, че ако не успее, ще умре. Докато за кратко си бе възвърнал силите...

— Бяхте много любезен — поде той. — Мога ли да ви помоля да ми помогнете още малко? Подайте ми, моля ви, синьото ми палто. — Той се опита да отстрани трепета на отчаяние от гласа си.

Полицаят вдигна палтото му.

— Може да ви се стори много глупаво, невероятно поведение на някакъв идиот, но ако ми помогнете, ако постъпите точно както ви кажа, че получите петдесет гвинеи...

Синьото палто образува нещо като палатка и Фарксън се сви под него. Ампутираният крак го болеше. Едва се справяше с изтощението, а лекарствата водеха борба, за да не допуснат да припадне. Мислите му сякаш се влачеха с огромно усилие. Дали полицаят бе правилно натиснал копчетата на яката, за да ги включи? Дали копчетата отпред бяха всичките правилно подредени? Дали източникът на енергия наистина не беше повреден? Дали все още можеше да подаде енергия в мигновен взрив? Дали...

Изтощен, останал без сили, на ръба на смъртта. Какво значение имаше? Вече май нищо нямаше значение? Твърде късно да прави опити. Нямаше време.

Синьото палто едва проблясна пред очите им. Фарксън бе отишъл и се върнал мигновено. Стрелките отново застанаха на нула, след като бяха отбелязали краткотрайното върхово напрежение.

Те изчакаха абсолютната нула, за да проверят дали полето е отрицателно. Дали се бе задействало, или не? Дали Фарксън бе отлетял? Дали беше само илюзия, или наистина системата бе проработила?

Фарксън сякаш не бързаше да се появи.

Беше в болница. Изглеждаше с десет години по-стар и колегите му трудно можеха да повярват, че е живял само две седмици в другото време.

— Имате ли всичко, от което се нуждаете? — попита го доктор Бракнел.

— Да. О, да, сега имам всичко — отвърна Фарксън. Скърцащи чисти чаршафи, във въздуха миризма на бор, клинична чистота, в една

купа портокали и грозде. — Повярвайте ми, това е блаженство. Това е рай. Спокойствие, здрав разум, съчувствие, аз съм си у дома. — Той въздъхна. — Чувствам се... щастлив. Мога да ви обясня какво е щастието... Вие не го познавате. Просто не можете да знаете какво представлява.

— И така — каза малко мрачно професор Уайт, — след всичко, което сте изтърпели, не намерихте сили да се срещнете с великия Сам Джонсън.

— Какво? Сам...? — Фарксън се изненада. — Ами, не. — Той си спомни нещо и се усмихна. — Не. — Усмихна се по-широко. Изсмя се. — Не, не успях да се срещна с доктор Джонсън — едва не се задави той и смехът му се засили. Някак си този факт внезапно му се стори изключително смешен. И Фарксън се смя, докато го заболяха ребрата.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр. 31-32/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.